



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **PhDr. Bc. A. K.**

bytem P. 69/1639, P. 6

zastoupené JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem,
sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**

sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 6. 6. 2017, čj. PPR-524-56/ČJ-2009-990131

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 6. 6. 2017, čj. PPR-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

524-56/ČJ-2009-990131 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 7. 11. 2008, čj. 37/2008 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 215 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o služebním poměru**“), ustanovil žalobkyni na služební místo vrchní komisař 2. oddělení odboru vyšetřování, podle § 116 zákona o služebním poměru a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády o katalogu činností**“), ji zařadil do 8. tarifní třídy, podle § 219 zákona o služebním poměru jí byla započítána praxe v rozsahu 33 let a 74 dnů a byla zařazena do 12. tarifního stupně, podle § 114 a § 115 zákona o služebním poměru jí byl určen základní tarif v částce 36 310 Kč, podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru jí byl určen zvláštní příplatek v částce 3 500 Kč, podle § 122 zákona o služebním poměru jí byl přiznán osobní příplatek v částce 1 450 Kč s tím, že její služební příjem činil celkem měsíčně 41 260 Kč a podle § 8 zákona o služebním poměru jí náleželo hodnostní označení kapitán.

2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 6. 6. 2017, žalovaný odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.
3. Mezi účastníky řízení zůstává sporným, zdali bylo zařazení žalobkyně do 8. tarifní třídy provedeno správně, když žalobkyně na rozdíl od žalovaného zastává názor, že jí vykonávaná činnost na předmětném služebním místě měla být správním orgánem prvního stupně, resp. žalovaným, zařazena do 9. tarifní třídy, neboť byla definována v nařízení vlády o katalogu činností jako výkon nejnáročnějších činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně nejsložitější trestné činnosti v příslušnosti útvarů s územně vymezenou působností vyššího stupně.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zevrubně shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí, jakož i předchozí průběh správního řízení a navazujícího soudního přezkumu ve věci Prvostupňového rozhodnutí, které již podvkrát vedly ke zrušení předchozích, žalobkyní napadených rozhodnutí správních orgánů rozhodujících o odvolání žalobkyně (str. 2 – 6 Napadeného rozhodnutí). Dále žalovaný rekapituloval jím v Napadeném rozhodnutí aplikovanou právní úpravu, a to včetně popisů činností prováděných ve služebním poměru příslušníků bezpečnostních složek v 8. a 9. tarifní třídě (str. 6 – 7 Napadeného rozhodnutí).
5. Žalovaný dále přednostně v Napadeném rozhodnutí vytyčil jako jeho základní východisko posuzování činností v působnosti úřadu (čili správního orgánu prvního stupně), do něhož byla žalobkyně Prvostupňovým rozhodnutím zařazena, přičemž konstatoval, že důkazní situaci vyšetřovaných věcí znesnadňovala skutečnost jejich dávného spáchání, kdy opatrování důkazů bylo značně ztíženo tím, že řada svědků již zemřela, že bylo třeba dohledávat listinné důkazy v archivech nejrůznějších orgánů státní správy, nebo nezachováním místa činu v podobě upotřebitelné pro trestní řízení. Zároveň však žalovaný uvedl, že naopak v některých ohledech byla služební činnost příslušníků úřadu snazší než činnost příslušníků jiných policejních útvarů, když nebyli vystaveni časovému a jinému tlaku, který s sebou přinášelo řešení vazebních věcí, zejména provádění úkonů, které vzeti do vazby bezprostředně předcházelo.
6. Za další východisko pro Napadené rozhodnutí žalovaný označil charakteristiku osob, s nimiž žalobkyně při své služební činnosti prováděla úkony. Podle žalovaného byly tyto osoby charakteristické svým vysokým věkem, vyžadujícím od žalobkyně specifický přístup, neboť stáří představovalo biologické údobí, v jehož průběhu dochází ke zhoršení paměti i schopnosti vnímání, proto komunikaci se seniory poznamenávala určitá specifika jako oslabení schopnosti reakcí, chápání souvislostí, postupná ztráta paměti, jakož i s tím související schopnost reprodukce

událostí, případná zvětšující se tendence k dogmatismu či rigiditě přístupu k problémům i jejich řešení, ulpívavosti, rozvlácnosti a zabíhavosti uvažování. Kontrastně k tomuto závěru ovšem žalovaný uvedl, že v praxi vyšetřovatelů policie na jiných útvarech bylo lze detekovat i psychologicky náročná specifika výsledku dětí (nedokončený rozumový vývoj, tzv. sekundární viktimizace dítěte, aspekt sugesce, vysoká míra bezděčného přijímání názorů osob v okolí dítěte, snaha zavděčit se, vyhovět vyšetřovateli, používání demonstračních pomůcek i zvláštní právní úpravy), nebo výsledku recidivistů, u nichž bylo lze předpokládat uplatňování kriminálních zkušeností, odmítání spolupráce, lhaní, fabulaci nebo podpůrnou činnost advokátů. S ohledem k tomuto srovnání žalovaný uzavřel, že práce žalobkyně se seniory v průběhu trestního řízení s sebou sice nesla jistá specifika, jako např. nároky na trpělivost, takt a ohleduplnost vůči vyslychaným seniorům, nicméně těžko bylo lze v souvislosti s podáváním vysvětlení či výsledky v případě žalobkyně hovořit o zvýšené psychické náročnosti na vyšetřovatele, která by automaticky zakládala právo na její zařazení do 9. tarifní třídy, jako tomu bylo zcela typicky v souvislosti s prací vyšetřovatelů s recidivisty, vazebně stíhanými, pachateli násilné či sofistikované trestné činnosti, či dětskými oběťmi trestné činnosti. Při té příležitosti žalovaný odkázal na konkrétní vyjádření vedoucího psychologa plk. Mgr. V. V., jenž v něm uvedl, že: „...Práce s přestárlými osobami v rámci trestního řízení je jistě specifická činnost, ale podle mého názoru nezakládá tato činnost sama o sobě nárok na zařazení příslušníka do 9. tarifní třídy. Podle této logiky by totiž pak každá činnost u policie, která je nějak specificky psychicky náročná, musela být zařazena v takto vysoké tarifní třídě a některé pak dokonce ve vyšší! Např. vyšetřování násilné trestné činnosti páchané na dětech či obecně činnost policistů tam, kde dochází ke kontaktu s dětskými oběťmi, je považována za jednu z psychicky nejnáročnějších - jakou tarifní třídu by měli požadovat tito policisté? S přestárlými osobami se do kontaktu v rámci trestního řízení dostávají jistě i příslušníci SKPV krajských ředitelství policie (ÚO, OOP), kteří k tomu nemají speciální přípravu – o to může být jejich situace náročnější...“ Podle názoru žalovaného byly tedy na jiné příslušníky policie než žalobkyni kladeny větší nároky, když byli například nuceni komunikovat s osobami, jejichž jednání bylo ovlivněno dlouhodobým užíváním návykových látek, s jinými nebezpečnými pachateli nebo s osobami zaživenými šok ze spáchané trestné činnosti. Podle žalovaného náročnost výsledků bývalých prokurátorů či bývalých příslušníků Státní bezpečnosti spočívající v hlubší znalosti dobové policejní práce a větší odolnosti k zátěži snižoval jejich vysoký věk.

7. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že by zvýšená náročnost byla u jejího zařazení dána značným rozsahem znalosti dobových právních předpisů. Okruh právních předpisů, s nimiž mj. i žalobkyně musela pracovat, byl sice specifický, nicméně daleko vyšší nároky byly v této souvislosti kladeny např. na příslušníky Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, kteří se specializovali na vysoce sofistikovanou hospodářskou trestnou činnost, přičemž pracovali se širokým okruhem právních předpisů. Tato specifika u práce prováděné žalobkyní tak nemohla tvořit dostatečný důvod pro zařazení do 9. tarifní třídy, spíše charakterizovala odlišnosti vyplývající z rozdílné působnosti jednotlivých policejních útvarů.
8. Poté žalovaný v rámci Napadeného rozhodnutí velmi podrobně a obsírně uvedl nejprve obecně vyjmenovaná kritéria hodnocení náročnosti policejních činností spočívající v charakteru (i.) spisového materiálu, (ii.) procesních úkonů, (iii.) aktuální a předpokládané důkazní situace, (iv.) právní kvalifikace skutku a výše trestní sazby, a dále spočívající v (v.) počtu skutků a pachatelů, aby je následně aplikoval na situace, v níž se pro účely Prvostupňového rozhodnutí nacházela žalobkyně, resp. srovnal jejich hodnocení se situací, v níž se v období let 2007 a 2008 nacházel kolega žalobkyně pplk. T., jemuž byla po proběhlém řízení žalovaným přiznána 9. tarifní třída.
9. Ohledně žalobkyně pak žalovaný v Napadeném rozhodnutí shrnul, že měla za období let 2007 – 2008 evidováno 30 čísel jednací, přičemž ve 20 případech se jednalo o prověřování trestné činnosti bývalých příslušníků státní a samosprávné moci na počátku 50. let dvacátého století, která spočívala v přijetí nezákonných rozhodnutí k vystěhování soukromých zemědělců do příkazaných míst. Ač se dle žalovaného jednalo o prověřování typu trestné činnosti, jejíž *modus*

operandi nebyl do té doby zcela známý, byla útvaru žalobkyně věnována ze strany Nejvyššího státního zastupitelství v Brně mimořádná metodická pomoc při sjednocení právního pohledu na prošetřovanou trestnou činnost včetně odborného semináře. Navíc byl jiným policejním útvarem vypracován pro vyšetřovatele pilotní trestní spis, jehož součástí byl i podrobný manuál obsahující okruhy otázek, mapující celou problematiku. Téma metodiky vyšetřování bylo opakovaně probíráno na poradách odboru vyšetřování, rozsah prováděných úkonů a způsob opatřování důkazů byl typizovaný a velmi dobrou součinnost poskytovaly oblastní archivy a Národní archiv ČR. Žalobkyně tedy nemusela při řešení těchto případů volit atypické či dosud nepoužívané vyšetřovací metody, případně inovativní postupy. Ani obstarání důkazů žalobkyní nebylo z administrativního hlediska mimořádně náročné, standardně byly dožadovány archivní materiály z místně příslušných oblastních archivů a Národního archivu ČR. Okruh pachatelů případů žalobkyně tvořila obvykle komise, která rozhodovala o protiústavním vystěhování rodin do přikázaného místa a měla zpravidla do deseti osob, mnohdy rozhodovali pouze jednotlivci v postavení úřední osoby. Podezřelým osobám byly při výslechu kladeny stejné otázky, přičemž v řadě případů věc musela být pro úmrtí podezřelých odložena. U žalobkyně tomu tak bylo ve všech případech tohoto typu. K ostatním žalobkyni přiděleným spisům správní orgán prvního stupně konstatoval, že se jednalo o skutky, které si žádaly kvalifikované posouzení policejního orgánu odborně orientovaného v historickém a právním rámci doby zasahující v některých případech až do počátku 50. let dvacátého století, nicméně i v těchto případech probíhaly standardní úkony, jako byly výslechy osob nebo vyžádání dobových pramenů v archivech v České republice. Rovněž některé z nich byly žalobkyní odloženy. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobkyně ohledně jí přidělených trestních spisů nevykonávala policejní činnosti nejvyšší náročnosti.

10. Následně žalovaný s odkazem na stanovisko plk. PhDr. E. M., současné ředitelky úřadu (dále jen „**nadřízená žalobkyně**“), uvedl, že pplk. T. v témže časovém období zpracovával přidělených dvacet případů, z nichž stejně jako u žalobkyně se v osmi případech jednalo o prověřování trestné činnosti bývalých příslušníků státní a samosprávné moci na počátku 50. let dvacátého století, která spočívala v přijetí nezákonných rozhodnutí k vystěhování soukromých zemědělců do přikázaných míst. Kromě toho však pplk. T. řešil i dva spisy vysoké obtížnosti, jednalo se o vysoce sofistikované akce bývalých bezpečnostních orgánů ČSSR, např. v oblasti možné nebo údajné špionáže občanů ve prospěch západních mocností. Pplk. T. tak podle názoru žalovaného v těchto případech opatroval a vyhodnocoval širokou škálu důkazů - operativní a vyšetřovací svazky StB, fondy inspekce ministerstva vnitra, podklady zinscenovaných trestních stíhání a jejich konfrontaci s tehdy platnými normami o ochraně utajovaných skutečností, analýzu případových studií k obvinění z vyzvědačství, ale také obvinění z jiných, žalovaným vyjmenovaných trestných činů, na jejichž základě byly ukládány vysoké tresty, jako byla vlastizrada, rozvracení republiky v organizované skupině a se zvlášť závažným následkem, ohrožení státního tajemství anebo opuštění republiky za přitěžujících podmínek. Za spis mimořádně vysoké obtížnosti přidělený pplk. T. žalovaný označil prověřování a postup při trestním stíhání v případě únosu autobusu studentů na hraničním přechodu mezi ČSSR a Německou spolkovou republikou třemi ozbrojenými pachateli. Trestní stíhání bylo vedeno vůči veliteli a dalším funkcionářům brigády pohraniční stráže pro porušení předpisů, při němž došlo k úmrtí jednoho člena civilní osádky autobusu a několik desítek studentů bylo bezprostředně ohroženo na životě. Vedení tohoto trestního stíhání proto poznamenala potřeba vysoké orientace v oblasti interních předpisů pohraniční stráže, trestná činnost byla spáchána vysoce kvalifikovanými osobami a obhajoba byla vedena ofenzivně na vysoké odborné úrovni, neboť obhájce byl čelným představitelem bývalé vojenské prokuratury. Prověřování a trestní stíhání v dané věci skutku vysoké společenské nebezpečnosti kladlo dle žalovaného velmi vysoké nároky na analytické a syntetické myšlení pplk. T., když se jednalo o zcela novou a náročnou problematiku, ke které nebyl k dispozici žádný předchozí pilotní případ. Vedení trestního stíhání kladlo z hlediska procesního, taktického a organizačního na policejní orgán velmi vysoké nároky, když případ byl svého druhu typologicky

první. Navíc se jednalo o velmi rozsáhlý spis kladoucí vysoké nároky na policejní orgán, přesto na něm pracoval pplk. T. sám. Ze všech těchto důvodů žalovaný v návaznosti na stanovisko nadřízené žalobkyně konstatoval vhodnost přiznání 9. tarifní třídy toliko pplk. T., nikoliv však žalobkyni. Na okraj žalovaný rovněž poznamenal, že ze své rozhodovací činnosti zjistil, že i další kolegyně žalobkyně, pplk. Ing. H. a K. požadovala stanovit 9. tarifní třídu již od 1. 1. 2007, nicméně nebyla úspěšná. Pplk. K. přitom podle žalovaného vykonávala policejní činnosti stejné náročnosti jako žalobkyně.

11. Po shora představených robustních úvahách se žalovaný v Napadeném rozhodnutí jal vypořádat odvolací námitky žalobkyně.
12. Žalovaný se vymezil proti námitce žalobkyně, která s poukazem na svou dřívější zkušenost s výkonem služby v jiných útvarech s celostátní působností nebo Policejním prezidiu České republiky zhodnotila svou činnost v útvaru jako právně i skutkově nejnáročnější. Žalovaný upozornil, že žalobkyně byla u útvaru zařazena ve stejné platové třídě minimálně od roku 2004, přesto napadala jen období po 1. 1. 2007, přičemž ze systému EKIS II i z osobního spisu žalobkyně vyplývalo, že žalobkyně byla přijata do služebního poměru dne 1. 10. 1992, avšak nikoliv jako vyšetřovatelka, ale jako referentka personálního oddělení policejního prezidia, ode dne 15. 8. 1993 pak jako právnička téhož personálního oddělení. Do funkce vyšetřovatelky byla žalobkyně zařazena až ode dne 30. 4. 1994 s tím, že neměla žádné zkušenosti s vedením trestního řízení, kterému se začala věnovat až od září 1994, neboť byla dočasně neschopna výkonu služby z důvodu nemoci, a ode dne 14. 9. 1996 byla převedena k současnému útvaru. Na základě takto shrnuté profesní dráhy žalobkyně žalovaný uzavřel, že žalobkyně silně nadhodnotila své zkušenosti, a nebyla tudíž schopna objektivně ohodnotit policejní činnosti v jiných policejních útvarech s celostátní působností.
13. S námitkou žalobkyně, že spolupracovala s Nejvyšším státním zastupitelstvím, vrchním státním zastupitelstvím, Nejvyšším soudem, Konfederací politických vězňů a jinými subjekty s tím, že tato skutečnost dokládala její speciální znalosti a dovednosti, které uplatňovala při výkonu své služby, se žalovaný rovněž neztotožnil. Spolupráci s jinými subjekty a orgány v rámci vedených trestních věcí označil za samozřejmou součást služební činnosti všech policejních příslušníků, kteří plnili úkoly policejního orgánu v trestním řízení. Naopak, jak vyplynulo z vyjádření nadřízené žalobkyně ze dne 22. 8. 2013, podle žalovaného vyhodnoceného jako hodnověrného pro obdobnou praxi na jiných policejních útvarech, kontakt s občanskými sdruženími jako je např. Svaz PTP či Konfederace politických vězňů probíhal prostřednictvím poradního orgánu ředitele úřadu, jehož členkou žalobkyně nebyla, přičemž žalobkyně jednala jen s příslušným dozorovým státním zástupcem a jednání s vyššími složkami soustavy státních zastupitelství k metodickým otázkám probíhalo vždy jen na úrovni vedení úřadu, přičemž zpracovatelé spisů se jich zpravidla neúčastnili.
14. S odkazem na shora popsání úvodní východiska, v nichž žalovaný popsal podstatu činností, kterou v rámci svého služebního poměru v inkriminovaném období žalobkyně vykonávala, pak žalovaný nepřisvědčil ani odvolací námitce žalobkyně, že vykonávala nejnáročnější policejní činnost spočívající v prošetřování trestné činnosti bývalých politických funkcionářů, příslušníků StB, pohraniční stráže, vězeňské služby, prokurátorů a soudců, jakož i vedení trestního řízení s přestárlými osobami (žalobkyně přitom komparovala své pracovní činnosti s činnostmi jejího kolegy pplk. T.). Žalovaný ohledně této odvolací námitky žalobkyně tedy dospěl k závěru, že policejní činnosti, které žalobkyně vykonávala, nepřesahovaly svou náročností 8. tarifní třídu.
15. Žalovaný poté přistoupil ke zhodnocení svědeckých výpovědí plk. G., které se dle jeho přesvědčení v průběhu správního řízení měnily podle toho, co v řízení tvrdila i žalobkyně. Podle žalovaného plk. G. nebyl ani schopen v rámci poskytnutého svědectví posoudit, zda se jednalo o náročné či nejnáročnější policejní činnosti v kontextu s jinými útvary s celostátní působností na úseku trestního řízení, neboť nebyl zařazen na jiném útvaru s celostátní působností, který by se

zabýval trestním řízením, což sám uvedl, tudíž nedisponoval potřebnými zkušenostmi, na základě kterých by byl odborně erudován k takovému porovnání. Žalovaný uvedl, že plk. G. nejprve dne 19. 1. 2009 velmi obecně vypověděl, že nejnáročnější věci přiděloval bývalým vyšetřovatelům, přičemž náročnost těchto věcí odpovídala 9. tarifní třídě. Teprve dne 30. 1. 2017 plk. G. náhle jako příklad nejnáročnější policejní činnosti ohledně žalobkyně uvedl případ tzv. „měnové reformy“, který dozorovalo Okresní státní zastupitelství Plzeň-město, byť nevedl k zahájení trestního stíhání. Žalovaný proto za věrohodnější při hodnocení důkazů vzal stanovisko nadřízené žalobkyně ze dne 22. 8. 2013, v němž tato konstatovala, že unikátnost zpracování problematiky peněžní reformy v roce 1953 do té doby neprovedené, nebyla správně posouzena, neboť tato problematika byla již dříve z historicko-politického pohledu podrobně zmapována dokumentaristy úřadu a dalšími odbornými institucemi a že se žalobkyně zabývala výhradně jednotlivými excesy vykonavatelů státní moci vůči osobám, které s peněžní reformou projevily veřejný nesouhlas např. formou účasti na dobových demonstracích. V zásadě žalobkyně dle žalovaného jen prověřovala zákonnost postupu jednotlivých bezpečnostních orgánů, důvodnost zadržení osob, případy účelového, politicky motivovaného vystěhování do příkazaných míst podle analogie s problematikou žalobkyni důvěrně známou, z hlediska trestněprávního se však jednalo o problematiku úřadem standardně zpracovávanou a dobře posouditelnou. Prověřování případů protiprávního jednání orgánů státní moci typu občanské neposlušnosti, nepokojů a demonstrací prováděli běžně i jiní příslušníci ve stejné tarifní třídě jako žalobkyně bez ohledu na to, kdy a kde a v jakých historických souvislostech k protiprávnímu jednání došlo. Žalovaný připomněl v této souvislosti i skutečnost, že z tohoto vyjádření nadřízené žalobkyně vyplývalo, že ani v jednom případě spisů přidělených žalobkyni k peněžní reformě žalobkyně osobně nevedla trestní stíhání, jednalo se o spisy rozsahem standardní, dozorované vždy stejným státním zastupitelstvím a státním zástupcem v Plzni, přičemž žalobkyně ani v této věci nevytvořila žádný metodický materiál. Žalovaný reprodukoval rovněž názor nadřízené žalobkyně, že příkladem nejnáročnější policejní činnosti byl případ zpracovávaný tehdejším vedoucím odboru vyšetřování plk. G., který byl zařazen v 9. tarifní třídě, jenž spočíval v trestním stíhání dvou příslušníků československé rozvědky pro bombový útok kvalifikovaný jako trestný čin vraždy za přípravu a realizaci atentátu na štrasburského prefekta v roce 1957, při kterém byla na území cizího státu usmrcena osoba, a skutek přispěl k významnému dobovému zhoršení mezinárodních vztahů. Trestní spis byl podle nadřízené žalobkyně mimořádný svým rozsahem (1003 listů trestního spisu a obdobný počet pomocných materiálů), složitostí úkonů v zahraničí (např. výslech svědka a bývalého pracovníka československé rozvědky na území USA učiněný cestou právní pomoci), osobním výjezdem zpracovatele a dozorového státního zástupce k opatření důkazů na území Francouzské republiky, součinnost s Úřadem pro zahraniční styky a informace a dalšími institucemi, expertním šetřením Kriminalistického ústavu Praha k důkaznímu materiálu poskytnutého francouzskými justičními orgány atd. Složitost této věci doprovázel podle žalovaného i velmi ofenzivní postup obhájců obviněných v průběhu celého přípravného řízení a fakt, že i po podání obžaloby byl spis z procesních důvodů předmětem dohledu a zásahů všech článků státních zastupitelství. Řešení takových trestních věcí považovala nadřízená žalobkyně za nejnáročnější policejní činnosti, protože vyžadovaly inovativní přístup. Žalovaný se tak při hodnocení důkazů přiklonil k tvrzení nadřízené žalobkyně oproti tvrzení plk. G. a žalobkyně, neboť vyjádření nadřízené žalobkyně byla konkrétní a konstantní po celou dobu řízení a měla oporu například v přehledu „Stav na úseku vyšetřování a dokumentace ÚDV“ (č. l. 153 až č. l. 159 spisu). Nadřízená žalobkyně byla podle žalovaného jako dlouholetá řadová příslušnice úřadu vykonávající obdobné činnosti jako žalobkyně schopna posoudit praktickou náročnost trestních věcí z pohledu zpracovatele. Zároveň jako bývalá náměstkyně ředitele úřadu a současná ředitelka úřadu měla dostatek manažerských zkušeností, aby dokázala zhodnotit činnosti vykonávané žalobkyní i v kontextu činností vykonávaných jinými příslušníky úřadu v 8. a 9. tarifní třídě. Ve vztahu k hodnocení případů žalobkyně tzv. „měnové reformy“ žalovaný souhlasil s tvrzením nadřízené žalobkyně, protože jej podpořil i důkaz předložený žalobkyní, konkrétně trestní

oznámení E. H. zaslané Okresním státním zastupitelstvím Plzeň-město a související záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 14. 1. 2009 (č. 1. 126 a 127 spisu), z něhož bylo evidentní, že i státní zástupkyně okresního státního zastupitelství shledala v předmětné věci, že se jednalo o opatření související s demonstracemi proti peněžní reformě, které spočívalo ve vystěhování osob a rodin z jejich domovů. Žalovaný přitom zároveň odmítl přihlídnout k průběžnému hodnocení žalobkyně ze dne 10. 12. 2010, v němž nadřízená žalobkyně kladně hodnotila činnost žalobkyně jako příklad uvedla tzv. „měnovou reformu“, protože tento důkaz se vztahoval až k roku 2010.

16. Žalovaný se neztotožnil rovněž s námitkou žalobkyně, že vykonávala stejné činnosti před i po 1. 1. 2009, kdy byla zařazena do 9. tarifní třídy, protože skutečnost, že jí taková nejnáročnější činnost dosud nebyla přidělena, neměla vliv na zákonnost jejího zařazení do 9. tarifní třídy.
17. Pokud žalobkyně namítala, že došlo k porušení kontinuity jejího služebního zařazení, žalovaný s tímto nesouhlasil, neboť činnosti, které po žalobkyni byly požadovány přede dnem, jakož i po dni 1. 1. 2007 byly zcela totožné, když v podstatě došlo pouze k přechodu ze šestnáctitřídního na jedenáctitřídní platový systém. K námitce, že by mělo dojít i s odkazem na tvrzení plk. JUDr. B. ke sjednocení zařazování do jednotlivých tarifních tříd s ostatními útvary s celostátní působností, si žalovaný vyžádal vzorové náplně služební činnosti příslušníků celostátně působící Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV a Národní protidrogové centrály SKPV, přičemž takto získané vzorové náplně služební činnosti obsahovaly u těchto útvarů stejně jako náplň služební činnosti žalobkyně ve spise pouze obecná vyjádření odpovídající formulacím z nařízení vlády o katalogu činností, pod které je bylo nutno podřadit.
18. Za nedůvodnou označil žalovaný rovněž námitku žalobkyně, že ředitel Národní protidrogové centrály SKPV ve svém stanovisku uvedl, že do 9. tarifní třídy byli ustanovováni příslušníci, kteří splňovali formální požadavky vzdělání, doby služby a stupně utajení, a dosahovali velmi dobrých služebních výsledků, k čemuž žalobkyně uvedla, že všechny uvedené formální požadavky při ustanovení na služební místo v předmětné době splňovala. K této námitce žalovaný kontroval, že bez splnění zákonných požadavků by ani nebylo možné příslušníka na konkrétní služební místo ustanovit, přičemž splnění zákonných požadavků neosvědčovalo nic o tom, že by žalobkyně vykonávala činnosti, které svou náročností spadaly do 9. tarifní třídy. Toto tvrzení bylo lze dle žalovaného vztahovat k závěru, že na služební místa, pro které byla stanovena 9. tarifní třída, byli ustanovováni příslušníci, kteří splňovali takto vyjmenované zákonné požadavky.
19. Žalovaný se ohradil i vůči odvolací námitce žalobkyně, že kritéria uvedená ředitelem Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV žalobkyně naplňovala, když u žalobkyně byla hodnocena náročnost policejních činností, které již v minulosti vykonávala s tím, že po jejich posouzení bylo zcela na místě konstatování, že svou náročností nepřesahují 8. tarifní třídu.
20. Žalovaný nepřisvědčil ani odvolacím námitkám, jimiž žalobkyně zpochybňovala tvrzení nadřízené žalobkyně s tím, že „neměla nejmenší potuchu o náplni mé služební činnosti, zejména když mi vedoucí odboru G. předělil novou věc, kterou do té doby nikdo z trestněprávního hlediska nedělal. ...Dnešní ředitelka se vyjadřuje ke spisům, o kterých nic nevěděla, nepřidělovala je, ani nekontrolovala. Její úporná snaha dokázat, že jsem nevykonávala činnosti v 9. tarifní třídě, bagatelizace případů, jež jsem vyšetřovala, a to i za pomoci srovnání s kolegou pplk. Mgr. T., který spor o 9. tarifní třídou u soudu vyhrál, a jenž podle jejího dnešního tvrzení, na rozdíl ode mne náročné činnosti vykonával, hrubě nekoresponduje s jejím stanoviskem v uvedeném sporu. Se stejnou vehemencí dokazovala, že kolega pplk. T. činnosti v 9. tarifní třídě nevykonával“. Žalovaný v této souvislosti v Napadeném rozhodnutí uvedl, že nadřízená žalobkyně v letech 2007 a 2008, kdy byla řadovou vyšetřovatelkou, skutečně nemusela mít celkovou představu o tom, jaké policejní činnosti žalobkyně v té době vykonávala, avšak od té doby se situace diametrálně změnila, a nadřízená žalobkyně se vypracovala z řadové vyšetřovatelky až na služební místo ředitelky úřadu. Žalovaný z toho vyvodil, že nadřízená žalobkyně zcela jistě disponovala prostředky, na základě kterých mohla provést porovnání jednotlivých činností příslušníků úřadu, např. kompletním přístupem ke spisům zpracovávaných úřadem a jejich možnému zpětnému

posouzení, různými statistikami úřadu mapujícími činnost a výslednost úřadu, komunikací s jinými služebními funkcionáři na stejné úrovni řízení nebo s náměstkem policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování. Žalovaný následně pokračoval argumentací, že k zařazení pplk. T. do 9. tarifní třídy byly shledány jiné důvody nežli u žalobkyně. Pplk. T. vykonával od žalobkyně rozdílné činnosti.

21. Za hrubě zkreslující pak žalovaný označil výrok žalobkyně, že již před 1. 1. 2007 byla žalobkyně ustanovena do funkce v rámci tehdy nejvyšší 12. platové třídy podle nařízení vlády č. 79/1994 Sb., služebního platového řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť do 31. 12. 2003 (tj. za účinnosti nařízení vlády č. 79/1994 Sb.) existoval dvanáctitřídní platový systém. Důvody pro toto stanovisko shledal žalovaný v tom, že ze systému EKIS II žalovaný zjistil, že žalobkyně byla v odkazované době zařazena do 11. platové třídy, a nikoliv do 12. platové třídy. Žalobkyně byla do 12. platové třídy podle žalovaného zařazena až od 1. 1. 2004, když však již existoval šestnáctitřídní platový systém podle nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobkyně nebyla v žádném případě zařazena do nejvyšší platové třídy. V rámci přechodu na zákon o služebním poměru ke dni 1. 1. 2007, tj. přechodu na jedenáctitřídní systém tarifních tříd podle zákona o služebním poměru, byla potom žalobkyně ustanovena na služební místo, pro které byla stanovena 8. tarifní třída, jejíž katalogové znění bylo totožné s katalogovým zněním, které bylo stanoveno pro 12. platovou třídu přede dnem 1. 1. 2007. Jestliže žalobkyně zároveň tvrdila, že po dvou letech bylo ke dni 1. 1. 2009 konečně uznáno, že její zařazení v 8. tarifní třídě bylo nesprávné, a všichni, kdo se proti původnímu ustanovení na služební místo vrchní komisař odvolali, byli ustanoveni na služební místo rada v 9. tarifní třídě, nebylo podle žalovaného ani toto tvrzení žalobkyně pravdivé, protože organizační změna ke dni 1. 1. 2009 nesouvisela s žádným uznáním nesprávného zařazení žalobkyně, ale byla provedena z důvodu rozšíření působnosti úřadu na odhalování trestných činů souvisejících s divokým odsunem v letech 1945 - 1946, válečných zločinů a zločinů nacismu.
22. Žalovaný za nepravdivá označil rovněž další tvrzení žalobkyně, že ministr vnitra po podaném mimořádném opravném prostředku údajně vyjádřil údiv nad nesprávným zařazením vyšetřovatelů na úřadě a že Mgr. Ing. K. H. z poradní komise ministra vnitra po rozsáhlém dokazování dospěl k závěru, že žalobkyně měla být ustanovena na služební místo v 9. tarifní třídě. Podle žalovaného ministr vnitra pouze konstatoval, že Prvostupňové rozhodnutí bylo pro svoji obecnost a nekonkrétnost nepřezkoumatelné a rozhodně přímo nekonstatoval, že žalobkyně měla být zařazena do 9. tarifní třídy.
23. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí po vypořádání odvolacích námitek žalobkyně učinil závěr, že činnosti vykonávané žalobkyní patřily pod 8. tarifní třídu, přičemž existoval rozdíl mezi náročností činností vykonávaných žalobkyní a pplk. T., kterému byla zpětně přiznána 9. tarifní třída. Žalobkyně podle závěru žalovaného tedy nevykonávala ani metodické a koncepční činnosti, které by vyžadovaly inovativní přístup, a ani neprováděla koordinaci policejních činností, neboť byla metodicky vedena jak ze strany státních zástupců, tak ze strany vedení úřadu. Většina žalobkyní přidělených případů si byla podobná (měla stejný *modus operandi*), obstarávání důkazů též nebylo mimořádně obtížné a v řízeních byly prováděny pouze standardní úkony. V rámci působnosti úřadu přitom byla podle žalovaného vedena typově složitější, náročnější trestní řízení, kterými se zabýval např. pplk. T., jenž musel hledat nová řešení. Jemu přidělované případy byly mimořádně skutkově složité a vyžadovaly mimořádné analytické myšlení. Podřazení policejních činností žalobkyně a pplk. T. pod tutéž tarifní třídu by dle přesvědčení žalovaného zcela popřelo smysl rozdělení činnosti do tarifních tříd, kterým bylo vyjádření odlišné náročnosti jednotlivých policejních činností diferencované výší finančního ohodnocení.

III. Žaloba

24. Žalobkyně v podané žalobě velmi obsáhle rekapitulovala dosavadní průběh správního řízení včetně komentářů k oběma předchozím rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2013, čj. 6 Ca 134/2009 - 39, a ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Ad 22/2013, jimiž byla předchozí druhostupňová rozhodnutí žalovaného zrušena a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Žalobkyně zároveň konstatovala, že Napadené rozhodnutí nedostalo závaznému právnímu názoru vyslovenému Městským soudem v Praze ve zrušujícím rozsudku ve věci sp. zn. 11 Ad 22/2013 pro nepřesvědčivé, nepravdivé a zavádějící, tudíž účelové, hodnocení výpovědi plk. G.
25. Před vlastním uvedením žalobních bodů si žalobkyně v obecnější rovině posteskla, že žalovaný provedl „*téměř vědeckou analýzu hodnocení náročnosti policejních činností*“ teprve deset let poté, co proběhlo víceméně náhodné zařazování policistů do tarifních tříd. Tvzení žalovaného k hodnocení náplně práce žalobkyně označila žalobkyně za „*bloupu a zcela nepravdivou bagatelizaci odborné činnosti vyšetřovatelů úřadu*“; nadto pak i za absurdní z toho důvodu, že pokud by tato tvrzení byla pravdivá, musel by žalovaný, který jako náměstek policejního prezidenta zodpovídal za činnost úřadu, již dávno požadovat zrušení tohoto útvaru a problematiku, tak jednoduchou, převést do běžných útvarů vyšetřování jednotlivých organizačních částí policie. K tomu žalobkyně dále připomněla, že z výpovědi jejího tehdejšího nadřízeného vyplývalo, že jí byly přidělovány nejsložitější případy. Charakter argumentace žalovaného podle názoru žalobkyně jen potvrzoval, že se žalovaný snažil prokázat všemi prostředky, a to i zjevně neseriózními, že nevykonávala činnosti zařazené do 9. tarifní třídy. Jako důkaz v Napadeném rozhodnutí použil zařazení pplk. T., a to za použití výčtu důvodů, které měly prokázat, že vykonával náročnější činnosti nežli žalobkyně. Přitom původně byl podle žalobkyně pplk. T. zařazen do osmé tarifní třídy, a když podal proti rozhodnutí o ustanovení na služební místo vrchní komisař odvolání, žalovaný striktně vyloučil, že by takové činnosti pplk. T. vykonával. Teprve rozsudek soudu žalovaného donutil k zařazení jmenovaného do 9. tarifní třídy. Žalobkyně rovněž uvedla, že již několikrát v řízení prokázala, že vykonávala činnosti naprosto srovnatelné s činnostmi vykonávanými pplk. T.
26. Žalovaný podle žalobkyně zvolil protiprávní postup při hodnocení důkazů, který učinil jeho argumentaci krajně nevěrohodnou. Žalobkyně měla za to, že veškeré argumenty žalovaného vedly nikoli k objasnění skutečného stavu věci, ale k dosažení cíle, který si žalovaný vytkl, čili nevyhovět odvolání žalobkyně, „*i kdyby měl platit soudní poplatky dalších 10 let*“. Jako na nedůstojný žalobkyně poukázala na argument žalovaného, že „*(z) uvedeného přehledu je patrné, že odvolatelka silně nadhodnocuje své zkušenosti (dva roky v rámci Úřadu vyšetřování České republiky jako vyšetřovatelka naprostá elévka, bez jakýchkoli předchozích zkušeností s vedením trestního řízení, neboť předtím byla zařazena na personálním úseku). Je evidentní, že není schopna obodnotit policejní činnosti, které jsou vykonávány na NCOZ SKPV či NCP SKPV, neboť v podstatě 20 let vykonává policejní činnosti, které padají pouze o působnosti úřadu*“. Žalobkyně pokládala za zvláštní, že ji žalovaný označil za „*elévku*“ a odkázal se přitom na přehled služebního zařazení žalobkyně, v němž uvedl, že žalobkyně byla zařazena na funkci vyšetřovatelky v roce 1994, přitom však Napadené rozhodnutí opřel o vyjádření nadřízené žalobkyně, která neměla ani poloviční praxi ve vyšetřování.
27. Žalobkyně v jádru své žalobní argumentace namítla, že na straně žalovaného byl zjevný rozdíl v hodnocení důkazů, které svědčily ve prospěch účastníka řízení a v jeho neprospěch. Žalovaný podle žalobkyně jako nevěrohodná hodnotil tvrzení žalobkyně o tom, že při vyšetřování měla kontakt se státním zastupitelstvím, Konfederací politických vězňů, příslušníky technických praporů a jinými subjekty, a upřednostnil tvrzení nadřízené žalobkyně, že žalobkyně byla v kontaktu jen s dozorovým státním zástupcem, přičemž žalobkyně nebyla členem poradního orgánu pro styk s občanskými sdruženími, kterých se zpracovatelé spisů zpravidla neúčastnili. Styk s uvedenými subjekty byl však pro žalobkyni při jí vykonávané činnosti na pracovní úrovni nezbytný. Přesto žalovaný konstatoval, že „*(s)tanovisko služební funkcionářky odvolací orgán vyhodnotil jako hodnověrné, neboť postup při styku s jinými orgány a subjekty odpovídá zvyklostem i na jiných útvarech*“.

policie.“ To podle žalovaného znamená, že tvrzení žalobkyně bylo nehodnověrné, přestože by žalobkyně bez kontaktů s uvedenými orgány nemohla vyšetřovat svěřené kauzy, zatímco svědectví nadřízené žalobkyně hodnověrné bylo, protože to odpovídalo zvyklostem jiných útvarů a protože, ač nevyšetřovala, byla ve vedení, které jednalo s vyššími složkami. Takové hodnocení důkazů nepovažovala žalobkyně za objektivní.

28. Žalobkyně rovněž brojila proti nezákonnému způsobu, jakým se žalovaný vyrovnal se svědectvím plk. G., tehdejšího nadřízeného žalobkyně. Úpornost, s jakou se žalovaný snažil ve svědectvích poskytnutých v průběhu několika let nalézat rozpory, jej dle žalobkyně zavedla až k absurdním tvrzením. Svědek G. byl pro žalovaného stejně nevěrohodný jako žalobkyně, a to vše nikoli proto, že by v jeho výpovědích byly rozpory, ale proto, že skutečná „odbornice“ (čili nadřízená žalobkyně, pozn. soudu), která v době, o kterou se jednalo, byla řadovou vyšetřovatelkou, a které nebyly kauzy, jež vykonávala žalobkyně, vůbec svěřovány, zaslíbeně popírala tvrzení zkušeného a kvalifikovaného vedoucího příslušníka a dlouholetého vyšetřovatele plk. G. Na námitku žalobkyně, že jí zpracovávaná trestná činnost při měnové reformě nebyla „unikátní“, žalovaný rozhodně konstatoval, že její tvrzení negovala nadřízená žalobkyně, která jako příklad nejnáročnější policejní činnosti uvedla právě případ zpracovaný plk. G., jenž byl zařazen v 9. tarifní třídě, a to trestní stíhání dvou příslušníků čs. rozvědky pro bombový útok kvalifikovaný jako trestný čin. Tento neochvějný důkaz nicméně pozbýval důraznosti, když právě svědek G., který zpracovával onen případ, opakovaně tvrdil, že stejně složité činnosti vykonávala i žalobkyně. Nevěrohodnost svědka G. žalovaný opřel i o tvrzení, že teprve 30. 1. 2017 uvedl plk. G. náhle jako příklad nejnáročnější policejní činnosti „měnovou reformu“, který byl dozorovaný Okresním státním zastupitelstvím Plzeň — město a který podle jeho slov žalobkyně vypracovala samostatně a jako jediná. Dle žalobkyně však svědek G. naprosto shodně vypovídal i při „jednom ze série předcházejících odvolacích řízení“. Nebylo tudíž nejmenšího důvodu pro konstatování žalovaného, který se při hodnocení důkazů přiklonil k tvrzení nadřízené žalobkyně oproti tvrzení plk. G. a žalobkyně s tím, že její vyjádření byla konstantní po celou dobu řízení a měla oporu například v přehledu „Stav na úseku vyšetřování a dokumentace ÚDV“. Žalovaný dle žalobkyně podpořil také zavádějící tvrzení nadřízené žalobkyně, když uzavřel, že ve vztahu k tzv. „měnové reformě“ se žalobkyně zabývala výhradně jednotlivými excesy vykonavatelů státní moci vůči osobám, které s peněžní reformou projevíly veřejný souhlas, např. formou účasti na dobových demonstracích. Úkolem vyšetřovatele podle názoru žalobkyně ale nebylo historicko-politické zhodnocení peněžní reformy jako celku, ale právě řešení „excesů“, tedy konkrétních trestných činů jednotlivých osob. Za skutečný vrchol neobjektivity a naprosté dehonestace svědecké výpovědi plk. G. označila žalobkyně úvahu žalovaného, že plk. G. podle názoru žalovaného nebyl schopen posoudit, zda se jednalo o náročné či nejnáročnější policejní činnosti v kontextu s jinými útvary s celostátní působností na úseku trestního řízení, neboť nebyl zařazen na jiném útvaru s celostátní působností, který by se zabýval trestním řízením. K tomu žalobkyně namítla, že k posouzení náročnosti činností vykonávaných na úřadu nebyla nezbytná znalost zařazení příslušníků na jiných útvarech vyšetřování, a dále upozornila, že ani nadřízená žalobkyně nebyla zařazena na útvaru s celostátně vymezenou působností.
29. Žalobkyně konečně brojila proti nestejnému hodnocení zcela totožných podmínek vyšetřování v případě kolegy T. na straně jedné a v případě žalobkyně na straně druhé s tím, že jej považovala za hrubé porušení ustanovení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, v němž bylo příslušníkovi garantováno, že bezpečnostní sbor je při vytváření podmínek výkonu služby povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

30. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 9. 2017 odkázal na znění Napadeného rozhodnutí a ohradil se vůči invektivám a nevybíravému způsobu, jakým žalobkyně konstruovala

žalobu. Podle názoru žalovaného žalobkyně s textem Napadeného rozhodnutí cíleně manipulovala a jednotlivá tvrzení vytrhávala z kontextu ve snaze navodit dojem, že se žalovaný vůči ní dopustil nerovného zacházení a rozhodl se jí „za každou cenu“ nevyhovět, což nebylo pravdou.

31. Žalovaný trval na správnosti svého postupu s tím, že v Napadeném rozhodnutí obšírně popsal právní úpravu zařazování do tarifních tříd a provedl podrobnou analýzu činnosti úřadu, výkonu služby příslušníků zařazených v 8. a 9. tarifní třídě a právní vymezení způsobu, kterým docházelo k zařazování příslušníků do jednotlivých tarifních tříd. Žalovaný uvedl, že v žádném případě nebagatelizoval činnost úřadu, v Napadeném rozhodnutí pouze objasnil konkrétní důvody, které jej vedly k tomu, že žalobkyni nepřevodl do jiné tarifní třídy. Svůj závěr, že žalobkyně nevykonávala nejsložitější policejní činnosti, žalovaný náležitě odůvodnil, ani přesto však žalobkyně nebyla ochotna tyto skutečnosti připustit. Žalobkyně jí přidělené kauzy tzv. měnové reformy podle žalovaného vnímala jako výkon nejsložitější policejní činnosti, pro který měla být převedena do vyšší tarifní třídy, nicméně žalovaný se otázce obtížnosti těchto kauz rozsáhle věnoval na straně 17 Napadeného rozhodnutí, když mimo jiné uvedl, že „(z) hlediska trestněprávního se však jedná o problematiku zdejším úřadem standardně zpracovávanou či z hlediska trestněprávního dobře posouditelnou. Služební funkcionářka dodává, že občanská neposlušnost, nepokoje a demonstrace vždy provázely dobové klíčové historické události, jako je např. okupace Československa v roce 1968, masové protesty občanů v ulicích v rámci tzv. Palachova týdne v 80. letech minulého století či zmíněná peněžní reforma v roce 1953. Prověřování případů protiprávního jednání orgánů státní moci tohoto typu prováděli běžně i jiní příslušníci ve stejné tarifní třídě bez ohledu na to, kdy a kde a v jakých historických souvislostech k protiprávnímu jednání došlo. Nelze ani opomenout, že ani v jednom případě spisů k peněžní reformě osobně odvolatelka nevedla trestní stíhání, jednalo se o spisy rozsahem standardní, dozorované vždy stejným státním zástupelstvím a státním zástupcem v Plzni.“ Žalovaný k tomu dodal, že obtížnost žalobkyni zpracovaných případů z období peněžní reformy nezlehčoval, s ohledem na výše uvedené pouze zdůraznil, že zpracování nebylo z pohledu trestněprávního natolik obtížné, aby se dalo považovat za nejnáročnější policejní činnost.
32. Žalobkyně podle názoru žalovaného účelově překroutila souvislosti, ve kterých žalovaný žalobkyni označil za elévku. Žalovaný jen vyhodnotil přechodní službu žalobkyně a dospěl k závěru, že žalobkyně po přijetí do služebního poměru vykonávala službu na personálním úseku, následně jako vyšetřovatelka v rámci Úřadu vyšetřování pro Českou republiku, kde byla služebně zařazena 2 roky. V okamžiku, kdy žalobkyně začala vykonávat službu v rámci úřadu, byla v oblasti vedení trestního řízení skutečně elévkou, neboť její zkušenosti s vyšetřováním nebyly rozsáhlé. S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně není schopna objektivně ohodnotit jiné policejní činnosti, neboť v podstatě dvacet let vykonávala policejní činnosti, které spadaly pouze do působnosti úřadu. Nadřízená žalobkyně, jejíž tvrzení žalobkyně zpochybňovala, byla sama dlouholetou řadovou příslušnicí úřadu a vykonávala obdobné činnosti jako žalobkyně, protože byla schopna posoudit praktickou náročnost trestních věcí z pohledu zpracovatele, zároveň však měla jako bývalá náměstkyně ředitele úřadu a současná ředitelka úřadu dostatek velitelských zkušeností, kompletní přístup k trestním spisům zpracovávaným úřadem či ke statistikám úřadu mapujícím činnost a výslednost úřadu. Na základě uvedeného tedy žalovaný dospěl k názoru, že právě nadřízená žalobkyně byla způsobilá hodnotit činnosti vykonávané žalobkyní, a to nejen v kontextu s činnostmi vykonávanými jinými příslušníky úřadu v 8. a 9. tarifní třídě, ale také v kontextu s jinými útvary Policie České republiky.
33. Konečně žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v Napadeném rozhodnutí se na základě právního názoru soudu řádně vypořádal s výpovědí plk. G. a jednoznačně uvedl, proč a v jakém rozsahu k jeho tvrzením přihlédl či nikoliv, když závěry plk. G. posoudil a uvedl, proč k nim oproti výpovědi nadřízené žalobkyně nepřihlédl. Žalovaný v této souvislosti připomněl stranu 6 předchozího zrušovacího rozsudku Městského soudu v Praze, jenž konstatoval, že podstatou celého sporu bylo, zda měla být žalobkyně zařazena do 8. či 9. tarifní třídy, přičemž zásadní

odlišnost spočívala buď v míře koncepční činnosti, která byla s tím kterým zařazením spojena, nebo v náročnosti policejní činnosti, která musela být hodnocena celkově, tj. ve srovnání s náročností výkonu služby napříč různými útvary Policie České republiky. Žalovaný se proto ani neztotožnil se žalobní argumentací žalobkyně, že pro posouzení náročnosti vykonávaných činností v rámci úřadu nebyla potřebná znalost náročnosti činností vykonávaných v jiných útvech Policie České republiky. Žalovaný setrval v názoru, že plk. G. nebyl zařazen v jiném útvaru, který by se zabýval trestním řízením, a proto dospěl k závěru, že plk. G. nebyl ani schopen komplexního srovnání obtížnosti výkonu služby v jednotlivých útvech Policie České republiky, přičemž na tomto způsobu vyhodnocení a posouzení jeho výpovědi nebylo lze spatřovat nic neobjektivního, či dokonce vrcholně dehonestujícího, jak tvrdila žalobkyně. Rovněž žalovaný připomněl, že plk. G. ve své výpovědi uvedl, že činnost, kterou vykonávala žalobkyně a pplk. T., byla svou náročností srovnatelná, žalovaný však o rozdílech v činnosti pplk. T. a žalobkyně v Napadeném rozhodnutí na stranách 11 – 15 rozsáhle pojednal, když porovnal počty jednotlivých trestních spisů, které jim byly přiděleny, včetně konkrétního rozboru jejich složitosti a náročnosti vyšetřování, čímž přezkoumatelným způsobem objasnil, proč nebylo lze činnost žalobkyně považovat za shodnou s činností pplk. T.

34. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 6. 11. 2017 žalobkyně ve vší stručnosti toliko v obecné rovině znovu upozornila na neobjektivní hodnocení důkazu výpovědi bývalého nadřízeného žalobkyně Mgr. P. G. ze strany žalovaného a polemizovala s úrovní analýzy činnosti správního orgánu prvního stupně zpracované žalovaným v tom směru, že je „*pouze rouškou, za níž se schovává zcela neobjektivní výklad směřující k obhájení neobhajitelného*“.

V. Předchozí soudní přezkum dříve vydaných rozhodnutí žalovaného

35. Zdejší soud nepřehlédl, že projednávané věci předcházely soudní přezkum dvou předcházejících druhostupňových rozhodnutí, jimiž žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí, jenž byl završen vydáním rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2016, čj. 11 Ad 22/2013 - 37, kterým soud rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2013, čj. PPR-524-28/ČJ-2009-990131, zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.
36. S relevancí pro nyní projednávanou věc shledal Městský soud v Praze v označeném rozsudku důvodnou žalobní námitku, dle které žalovaný odmítl přihlídnout k výpovědi bývalého vedoucího odboru Mgr. G., zatímco vyšel z výpovědi svědkyně nadřízené žalobkyně. Městský soud v Praze tehdy uvedl, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že jako podklad pro rozhodnutí vzal žalovaný do úvahy rovněž vyjádření plk. Mgr. P. G., nicméně nedostál zásadě volného hodnocení důkazů, když se nedostatečně vypořádal s tím, proč se ztotožnil se závěry protichůdného vyjádření nadřízené žalobkyně, podle níž náročnost úkolů svěřených žalobkyni neodpovídala zařazení do 9. tarifní třídy. Žalovaný se dle stanoviska soudu ve vztahu k hodnocení svědecké výpovědi Mgr. G. totiž omezil pouze na konstatování, že se jednalo jen o vlastní názor pracovníka, který nebyl nijak blíže odůvodněn. Pokud žalovaný tedy považoval vyjádření Mgr. P. G. za neurčité, bylo dle Městského soudu v Praze na správním orgánu, aby vedl svědka ke specifikaci výpovědi, tedy k tomu, aby si případně požadované informace opatřil v součinnosti se stávajícím vedoucím oddělení nebo s ostatními pracovníky. Neučinil-li tak a vyjádření Mgr. G. odmítl pouze s tím, že se jednalo o jeho subjektivní názor, zatížil dle soudu svým postupem rozhodnutí procesní vadou, která měla vliv na jeho zákonnost. Žalovaný se přitom podle právního názoru Městského soudu v Praze rovněž nevypořádal se všemi žalobními námitkami; pokud žalobkyně v průběhu řízení namítala, že žalovaný v případě pplk. T. dospěl ve shodné věci ke zcela odlišným závěrům, žalovaný se touto námitkou měl podle soudu ve svém rozhodnutí zabývat, což ale neučinil, ačkoli ve správním spise měl k tomu dostatečný podklad, když si opatřil „doporučení senátu poradní komise policejního prezidenta ve věci odvolání Mgr. T. T.“, ve kterém senát doporučil, aby jeho odvolání bylo vyhověno. V neposlední řadě pak Městský soud v Praze žalovanému uložil, aby se v novém druhostupňovém rozhodnutí vypořádal s námitkou, v níž žalobkyně brojila proti tomu, že

žalovaný zcela odhlédl od skutečnosti, že ve své policejní činnosti prováděla také výslechy bývalých prokurátorů, policistů či příslušníků Státní bezpečnosti.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s rozhodnutím bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován). Žalobkyně přitom nenavrhla provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným, a které by bylo třeba provést při jednání.
38. Podle ustanovení § 116 odst. 1 první věty zákona o služebním poměru v rozhodném znění platí, že pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje.
39. Z ustanovení § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru se podává, že služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.
40. Ustanovení § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru stanoví, že v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
41. Podle ustanovení § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.
42. Příloha č. 1.3 nařízení vlády o katalogu činností charakterizuje činnosti spojené se zařazením do 8. tarifní třídy (bod 8.1) jako „výkon náročných policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkové a právně vysoce složité trestné činnosti v působnosti útvarů s působností na celém území České republiky nebo na Policejním prezidiu České republiky“.
43. Příloha č. 1.3 nařízení vlády o katalogu činností charakterizuje činnosti spojené se zařazením do 9. tarifní třídy (bod 9.2) jako „výkon nejnáročnějších policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkové a právně nejsložitější trestné činnosti v působnosti Policejního prezidia České republiky nebo útvarů policie s působností na celém území České republiky“.
44. Soud připomíná, že služební funkcionáři jsou v i tomto typu řízení povinny respektovat pravidla vyplývající ze zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu a volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu. Hodnocení důkazů je věcí správních orgánů a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu je i v tomto typu správního řízení zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k navazujícímu právnímu závěru. Ke správnému a úplnému zjištění

skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti.

45. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 1 Afs 63/2004 - 66).
46. Úlohou správního soudu při soudním přezkumu takového rozhodnutí je pak posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování.
47. Zdejší soud v logice uspořádání žalobních bodů předně zkoumal, zda žalovaný v Napadeném rozhodnutí dostal závaznému právnímu názoru, vyslovenému Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 18. 10. 2016, čj. 11 Ad 22/2013 - 37, jímž soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí.
48. Soud ve vztahu k námitkám brojícím proti nedostatkům hodnocení svědecké výpovědi Mgr. P. G. poukazuje na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, který k některým požadavkům spojeným s volným hodnocením důkazů v rozsudcích ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, a ze dne 12. 11. 2009, čj. 1 As 84/2009 - 77, uzavřel, že „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozporů vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“.
49. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, čj. 4 Azs 21/2016 - 66, resp. též v rozsudku ze dne 10. 7. 2018, čj. 1 Azs 58/2018 - 31, „*zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, a o které opře skutkové závěry a které opomene (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48). Následné závěry správního orgánu musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v konečném rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelným způsobem vyjádřena a musí být plně přezkoumatelná ze strany správních soudů (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008 - 75, č. 1702/2008 Sb. NSS).“ Je tedy nepřijatelné, aby správní orgány při dokazování vycházely pouze z důkazů, které nasvědčují jimi zvolenému závěru. V případě, že vyhodnotí závěry učiněné z určitých podkladů za rozhodující, **musí tyto závěry konfrontovat se skutečnostmi plynoucími z ostatních podkladů, zejména svědčí-li o opaku, a přesvědčivě odůvodnit, proč se přiklání k učiněnému hodnocení...**“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem). V naposledy citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu se s relevancí pro nyní projednávanou věc také uvádí, že „...*při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66). V nynějším případě správní orgány pochybily, že jednomu z důkazů nepřiblížily, aniž by tento svůj postup řádně odůvodnily...*“*
50. Vycházejí z takto rekapitulovaných judikatorních mantinelů vymezujících standardy postupu správního orgánu při hodnocení proti sobě stojících důkazů, nemohl soud než uzavřít, že žalovaný závaznému právnímu názoru vyslovenému v posledním zrušujícím rozsudku Městského

soudu v Praze dostál, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí se rozporem mezi výpovědí svědka Mgr. P. G. na straně jedné a vyjádřením nadřízené žalobkyně na straně druhé náležitě a ve značné míře podrobnosti zabýval, přičemž výslovně uvedl důvody, pro které se přiklonil k závěrům plynoucím z výpovědi nadřízené žalobkyně.

51. Soud nepřehlédl, že žalovaný především v odůvodnění Napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, pro které uzavřel, že Mgr. G. neměl potřebných zkušeností, resp. odbornou erudici k takovému posouzení. Vyložil, že Mgr. G. nebyl schopen posoudit, zda se jednalo o náročně či nejnáročnější policejní činnosti v kontextu s jinými útvary s celostátní působností na úseku trestního řízení, neboť nebyl zařazen na jiném takovém útvaru s celostátní působností, což sám ve své výpovědi potvrdil.
52. Žalovaný v rámci hodnocení zjištění plynoucích z obsahu svědeckých výpovědí Mgr. G. také v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomenul poukázat na jejich sníženou věrohodnost spojenou s nekonzistentností jeho tvrzení v čase, když Mgr. G. nejprve dne 19. 1. 2009 pouze v obecné rovině vypověděl, že nejnáročnější věci odpovídající začlenění do 9. tarifní třídy přiděloval mj. i žalobkyni, a teprve až ve výpovědi dne 30. 1. 2017 náhle uvedl jako příklad nejnáročnější policejní činnosti případ tzv. „měnové reformy“, jež žalobkyně v příslušném období zpracovávala, i když zároveň sám připustil, že tento případ nakonec nevedl k zahájení trestního řízení.
53. Žalovaný přitom v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela srozumitelným a logickému usuzování odpovídajícím způsobem popsal, proč přihlédl jako k věrohodnějšímu důkazu ke stanovisku nadřízené žalobkyně ze dne 22. 8. 2013. Vyložil, že ve vztahu k obsahovému hodnocení náročnosti případů žalobkyně z okruhu tzv. měnové reformy byly z něho plynoucí závěry podpořeny dalšími důkazy, které předložila sama žalobkyně, a to ve věci trestního oznámení E. H. ze dne 4. 7. 2008 včetně záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 14. 1. 2009 zpracovaného žalobkyní a zasílaného Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň-město. Žalovaný tak posuzoval předmětné důkazy samostatně, ale i ve vzájemných vazbách a souvislostech, dospěl ke skutkovému závěru stran charakteru činností vykonávaných v rozhodné době žalobkyní a posléze i k navazujícímu právnímu závěru spočívajícímu v jejich podřazení pod bod 8.1 Přílohy č. 1.3 nařízení vlády o katalogu činností.
54. Velmi výmluvným a přitom dle stanoviska soudu přesvědčivým argumentem, jenž významně ovlivnil hodnocení důkazů plynoucích ze svědeckých výpovědí Mgr. G., bylo i žalovaným provedené srovnání činnosti žalobkyně v případě tzv. „měnové reformy“, kterou s ohledem k již výše zmiňovaným důkazům žalovaný posoudil jako standardní vyšetřování typově vzájemně příbuzných dobových nepokojů a demonstrací, které doprovázely měnovou reformu, stejně jako jiné zásadní společenské události, jakou byla např. i okupace Československa v roce 1968, na straně jedné, s poměrně unikátně řešeným případem trestního stíhání dvou příslušníků československé rozvědky pro bombový útok v zahraničí, které prováděl Mgr. G., sám ovšem se zřetelem k řešení takových případů, složitějších než těch, které řešila žalobkyně, zařazený v 9. tarifní třídě.
55. Soud tedy z odůvodnění Napadeného rozhodnutí v dostatečné míře seznal, z jakých důvodů se žalovaný na místo ke zjištěním plynoucím ze svědecké výpovědi Mgr. G. přiklonil ke stanovisku nadřízené žalobkyně. Žalovaný podle přesvědčení soudu v tomto směru respektoval shora identifikované judikatorně nastavené mantinely, když s potřebnou měrou přesvědčivosti a v konfrontaci s ostatními skutečnostmi plynoucími z dalších podkladů odůvodnil, proč se v rámci hodnocení důkazů přiklonil k té skutkové verzi, již podporovalo právě stanovisko nadřízené žalobkyně. Žalovaný dle stanoviska soudu plně dostál závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí obsáhle a detailně komparoval charakter a náročnost případů řešených v rozhodném období žalobkyní vůči případům, které zpracovával Mgr. T. Optikou takto identifikovaných závěrů plynoucích

z provedené komparace pak neopomněl hodnotit rovněž zjištění ze svědeckých výpovědí Mgr. G. Na str. 21 – 22 Napadeného rozhodnutí pak žalovaný závěrem svá skutková zjištění zcela srozumitelně a přehledně shrnul a odpovídajícím způsobem je podřadil pod relevantní právní rámec.

56. Soud přitom neidentifikoval žádné důvody, pro které by snad stanovisko nadřízené žalobkyně mělo požívat ve světle výše vyložených judikatorních závěrů snížené důkazní hodnoty. Soud nezjistil a žalobkyně to v tomto směru ani konkrétně nenamítala, že by nadřízená žalobkyně byla v projednávané věci jakkoli významněji zainteresovaná na jeho výsledku, resp. že by nadřízená žalobkyně byla v negativní vztahové konstelaci k žalobkyni. Ostatně sama žalobkyně se v rámci svých námitek vypořádávajících žalovaným v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí odvolávala i na pozitivní služební hodnocení žalobkyně ze strany nadřízené žalobkyně za rok 2010, které v zásadě vylučovalo, že by snad byla vůči žalobkyni zaujatá.
57. Lze tedy učinit dílčí závěr, že žalovaný v tomto směru dostal závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2016, čj. 11 Ad 22/2013 - 37, když se v odůvodnění nového rozhodnutí o odvolání s rozporem mezi výpovědí svědka Mgr. P. G. na straně jedné a vyjádřením nadřízené žalobkyně na straně druhé náležitě a ve značné míře podrobnosti zabýval, přičemž přezkoumatelným, srozumitelným a logickému usuzování odpovídajícím způsobem vyložil důvody, pro které se přiklonil k závěrům plynoucím z výpovědi nadřízené žalobkyně, jež ve spojení s dalšími skutkovými zjištěními dle přesvědčení žalovaného svědčily pro jinou, než žalobkyní prezentovanou skutkovou verzi.
58. Obdobně podle přesvědčení soudu žalovaný v Napadeném rozhodnutí adekvátním způsobem reagoval na další výtku vyjádřenou ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2016, čj. 11 Ad 22/2013 - 37, a dostal požadavku náležitého vypořádání se s námitkou žalobkyně, že žalovaný v případě pplk. T. dospěl ve shodné věci ke zcela odlišným závěrům. Žalovaný tak učinil prostřednictvím vícekritériální komparativní analýzy spisové agendy, jež byla oběma příslušníkům v předmětném období fakticky přidělována. Tuto analýzu s předem vytknutými pěti objektivními parametry posuzování náročnosti vykonávaných policejních činností žalovaný začlenil na str. 10 – 15 do odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak prostřednictvím tohoto komparativního postupu identifikoval v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rozdílnosti v problematice řešené žalobkyní a jejím kolegou Mgr. T., přičemž na základě tohoto srovnání dospěl k závěru, že mezi agendami obou vyšetřovatelů existovaly takové rozdíly, které odůvodňovaly zařazení Mgr. T. do 9. tarifní třídy, a to právě se zřetelem na nejvyšší náročnost jemu přidělovaných a následně jím zpracovávaných případů. Z Napadeného rozhodnutí je tak mimo jiné zjevné, že zatímco žalobkyně zpracovávala ve dvaceti případech ze třiceti přidělených metodicky již dostatečně uchopenou problematiku přijímání nezákonných rozhodnutí k vystěhování soukromých zemědělců do přikázaných míst a ve zbytku historické případy z 50. let 20. století (mezi nimi s ohledem k dalším tvrzením žalobkyně i Mgr. G. i případy tzv. měnové reformy), v nichž probíhaly jen standardní úkony, jako byl výslech osob nebo vyžadování dobových archiválií, Mgr. T. zpracovával složité případy sofistikovaných akcí bývalých bezpečnostních orgánů ČSSR, případy údajné špionáže občanů ve prospěch západních mocností a především mimořádně složitý případ únosu autobusu studentů na hraničním přechodu mezi ČSSR a Spolkovou republikou Německo. Takovou agendu žalobkyně na rozdíl od svého kolegy Mgr. T. dle závěru žalovaného nezpracovávala.
59. Soud tak s ohledem na právě uvedené činí i v případě této soudem dříve vytknuté vady dílčí závěr, že žalovaný v tomto směru dostal závaznému právnímu názoru vyjádřenému ve zrušujícím rozsudku a provedl řádnou, detailní a přesvědčivou analýzu komparující charakter činností vykonávaných žalobkyní oproti činnostem vykonávaným Mgr. T. a v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela srozumitelně popsal rozdíly mezi agendami obou příslušníků, jež dle stanoviska soudu svědčí pro závěr o rozdílném služebním zařazení těchto osob (k tomu srov. rovněž dále).

60. Poslední z výhrad plynoucích z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2016, čj. 11 Ad 22/2013 - 37, se pak týkala nevypořádání dílčího tvrzení žalobkyně, že žalovaný zcela odhlédl od skutečnosti, že žalobkyně ve své policejní činnosti prováděla také výsledky bývalých prokurátorů, policistů či příslušníků Státní bezpečnosti.
61. Žalovaný se dle stanoviska soudu s takto dříve neuchopenou subnámitkou žalobkyně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí řádně zabýval, provedl porovnání psychické náročnosti výsledků různých osob a označil typy situací, v nichž výslech představuje mnohem vyšší psychickou zátěž, nežli u seniorních bývalých prokurátorů, policistů či někdejších příslušníků Státní bezpečnosti, u nichž případnou výhodu znalosti problematiky podle výslovně v Napadeném rozhodnutí uvedeného závěru žalovaného výrazně snižoval jejich vysoký věk, jenž podle žalovaného negativně poznamenával jak jejich paměť, tak schopnost vnímání, oslaboval schopnost reakce a chápání souvislostí, snižoval schopnost reprodukce událostí v minulosti s tendencí k dogmatismu a rigiditě. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí v této souvislosti rovněž v kontrastu uvedl příklady psychicky dle jeho přesvědčení náročnějších výsledkových situací dětských obětí trestných činů, osob jednajících pod dlouhodobou konzumací návykových látek, nebezpečných recidivistů nebo osob zaživších šok ze spáchaného trestného činu. Svůj závěr o typově nižší náročnosti žalobkyní prováděných výsledků seniorů žalovaný kromě toho opřel rovněž o vyjádření vedoucího psychologa Mgr. V. V., jehož obsah v Napadeném rozhodnutí citoval. Ani těmto závěrům pak není dle názoru soudu možno čehokoli vytknout.
62. Zdejšímu soudu tedy v reakci na námitku poukazující na nerespektování závazného právního názoru vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku soudu nezbylo, nežli konstatovat, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí bezezbytku naplnil požadavky, které na jeho nové rozhodnutí kladl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2016, čj. 11 Ad 22/2013 - 37, a dostál tak v plné míře závaznému právnímu názoru soudu v tomto rozsudku vyslovenému. Žalobní námitka postavená na opačném závěru nemohla být shledána důvodnou.
63. Před samotným vypořádáním dalších žalobních bodů zdejší soud vyjadřuje pochopení pro určitou míru v žalobě projevené hořkosti a sarkasmu na straně žalobkyně vůči neúměrné době trvání procesu přezkumu Prvostupňového rozhodnutí, vyvolané především opakovaným zrušením žalovaným dříve vydaných rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost. Soud je však nucen současně konstatovat, že tato jistě přirozená a pochopitelná frustrace žalobkyně bohužel do značné míry poznamenala i způsob, jakým žalobkyně přistoupila ke konstrukci žalobních námitek, když se žalobkyně v podané žalobě fakticky omezila na striktně obecné námitky, aniž by adekvátně reagovala na nové závěry, které žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil a jimiž reagoval na dříve soudem konstatované nedostatky v původních rozhodnutích o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
64. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobkyně zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou Napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.
65. Městský soud se tak žalobním námitkám vzhledem k jejich obecnosti mohl věnovat pouze v téže míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se

z níže vyložených důvodu v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou již dříve žalovaný uvedl v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.

66. Právě za takovou nedostatečně konkrétní žalobní námitku zdejší soud považuje především postesknutí nad dobou řešení posuzované věci s tím, že žalovaný teprve v Napadeném rozhodnutí představil „*téměř vědeckou analýzu hodnocení náročnosti policejních činností*“, a navazující polemiku ohledně „*hloupé a zcela nepravdivé bagatelizaci odborné činnosti vyšetřovatelů úřadu*“. Žalobkyně přitom nijak blíže nerozvedla, v čem spatřovala nepravdivost žalovaným provedené analýzy hodnocení náročnosti policejních činností. Jako rozostřující pak zdejší soud vnímá i skutečnost, že na jedné straně žalobkyně označuje žalovaným provedenou analýzu náročnosti těchto činností za „*téměř vědeckou*“, na druhé straně však tutéž analýzu bez dalšího napadla pro „*hloupou bagatelizaci*“ náročnosti hodnocených policejních činností. Soud přitom v tomto směru uzavírá, že žalovaný, jak bylo již naznačeno výše v rámci posuzování námitky postupu v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku (srov. výše), provedl až nadstandardní analýzu policejní činnosti vykonávané žalobkyní, komparující činnosti prováděné žalobkyní s činnostmi prováděnými nejen Mgr. T., jejím kolegou vyšetřovatelem, ale rovněž i činnostmi jejího bývalého nadřízeného, Mgr. G. Soud zároveň nemohl přisvědčit zobecňujícímu a ničím nepodloženému tvrzení žalobkyně, že by snad žalovaný v Napadeném rozhodnutí bagatelizoval práci (všech) vyšetřovatelů úřadu. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poctivě přistoupil k podrobnému a věcně velmi konkrétnímu posouzení v inkriminované době řešené pracovní agendy žalobkyně a jejího kolegy Mgr. T., tuto také náležitě posoudil a učinil ohledně ní závěry, které bohužel nepřisvědčily názoru žalobkyně.
67. Jako ukvapená a zásadně nepodložená žalobní tvrzení soud hodnotí rovněž odsudky žalobkyně vedené bez dalších, soudem argumentačně uchopitelných skutečností, s nimiž by se soud mohl vyrovnat ve větší míře racionality a konkrétnosti. Za taková soud považuje jednak tezi žalobkyně o tom, že by měl žalovaný pro jednoduchost problematiky řešené úřadem požadovat jeho zrušení. Z Napadeného rozhodnutí podle přesvědčení soudu žádná obecná bagatelizace činnosti úřadu ze strany žalovaného nevyplývá. Samotný fakt nezařazení určité policejní činnosti pro svou relativně nižší, nikoliv však obecně nízkou, míru náročnosti pod činnosti dle bodu 9.2 Přílohy č. 1.3 nařízení vlády o katalogu činností, a to navíc jen ve vztahu ke konkrétnímu příslušníkovi, nezavdává bez dalšího důvod k zaujetí takto extrapolovaného stanoviska žalobkyně. Soud pak za prostou polemiku žalobkyně se závěry žalovaného v Napadeném rozhodnutí považuje rovněž tvrzení žalobkyně, že prokázala, že jí byly přidělovány nejsložitější případy a že vykonávala činnosti srovnatelné s činnostmi, jež vykonával pplk. T. Žalobkyně kromě těchto samotných tvrzení ovšem soudu v žalobě nepředložila konkrétní argumentaci, ani nijak neoznačila důkazní prostředky, o něž by takové závěry opřela. Z Napadeného rozhodnutí podle přesvědčení soudu jednoznačně a bezrozporně vyplynulo, jakou agendou se zabývala žalobkyně a jakou pracovní náplň řešil její kolega Mgr. T., přičemž žalovaný v Napadeném rozhodnutí přezkoumatelným a z pravidel logického usuzování nevybočujícím způsobem popsal, jakou činnost, resp. řešení kterých specifických a metodicky (pro jejich zřejmou ojedinělost) neuchopených historických případů vyšetřované trestné činnosti, považoval v projednávané věci za nejnáročnější policejní činnosti. Do této množiny případů přitom žalovaný podřadil činnosti vykonávané jak Mgr. T., tak Mgr. Gr., tedy osob zařazených do 9. tarifní třídy, které se věcně týkaly např. trestné činnosti spojené se špionáží a zosnováním atentátu ve Francii nebo s únosem autobusu studentů na hraničním přechodu se SRN. Žalobkyně se proti těmto závěrům nijak konkrétně nevymezila, nenamítala, že jsou uvedené dílčí závěry z jí identifikovaných důvodů v rozporu se skutečným stavem věci; na místo toho se omezila na námitku, že prokázala, že jí byly přidělovány nejsložitější případy a že vykonávala činnosti srovnatelné s činnostmi, jež vykonával pplk. T., aniž by věcně reagovala na závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, z nichž žalovaný dovozoval opak. Za irrelevantní pak v této souvislosti považuje i zkratkovité a velmi subjektivní hodnocení žalobkyně ohledně toho, že žalovaného k zařazení Mgr. T. do 9. tarifní třídy donutil

svým rozsudkem až soud. Poukazem na tuto okolnost, byť by byla jakkoli pravdivá, žalobkyně nekoncepčuje takovou žalobní námitku, jež by byla sama o sobě s to vést k závěru o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí.

68. Ve velmi podobné míře abstraktnosti a neadresnosti žalobkyně koncipovala i další okruh svých žalobních námitek, v nichž formou polemiky brojila proti blíže neosvětlené zaujatosti žalovaného, jenž podle jejího názoru neměl zájem na objasnění skutečného stavu věci, nýbrž byl motivován dosažením cíle, jímž měla být procesní porážka žalobkyně, a to „*i kdyby měl platit soudní poplatky dalších 10 let*“. Kromě toho se žalobkyně v rámci tohoto okruhu žalobních námitek ohradila proti tomu, že byla žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí označena za elévku. Soud ani v tomto případě nemohl žalobkyni s ohledem na shora uvedené zastoupit v její roli, zejména v náležitém konstruování žalobní argumentace. Přestože tedy shodně s žalobkyní považuje její označení v Napadeném rozhodnutí za elévku za zbytné a nešťastně zvolené, musel tuto v zásadě prostou polemickou a spekulativní reakci žalobkyně na dílčí skutkový závěr žalovaného jako nedůvodnou odmítnout, a naopak přisvědčit žalovanému v jeho nepoměrně pečlivější argumentaci uvedené v Napadeném rozhodnutí. K takto nespecificky stavěným žalobním námitkám, v nichž není žalobkyní tvrzeno, jaké konkrétní povinnosti měl žalovaný v Napadeném rozhodnutí porušit, natož v jakých skutkových okolnostech takové porušení zákonných podmínek žalobkyně spatřovala, tedy zdejší soud podotýká, že Napadené rozhodnutí není v daném ohledu zatíženo vadou, pro kterou by nemělo v soudním přezkumu obstát. Tvrzení žalobkyně o naznačovaných údajných nedobřích úmyslech žalovaného v takto spekulativní rovině, jakož i celá výměna názorů mezi účastníky stran toho, kdo měl v dané záležitosti delší relevantní praxi, soud nevnímá jako dostatečně relevantní a racionální argumentaci, která by se měla jakkoli zřetelněji zobrazovat do jeho konečného verdiktu ohledně předmětu sporu.
69. V následně uplatněné námitce žalobkyně polemizovala se způsobem hodnocení důkazů žalovaným, jenž měl upřednostnit důkazy, které svědčily v neprospěch žalobkyně, a to ve prospěch těch důkazů, které podporovaly závěry žalovaného. Přitom však žalobkyně konkrétně poukázala toliko na žalovaným konstatovanou nevěrohodnost tvrzení žalobkyně, že při vyšetřování měla kontakt se státním zastupitelstvím, Konfederací politických vězňů nebo příslušníky technických praporů, oproti tvrzení nadřízené žalobkyně, která žalobkyni přiznala jen kontakt s dozorujícím státním zástupcem s tím, že ve vztahu k občanským sdružením žalovaný standardně jednal prostřednictvím poradního orgánu pro styk s občanskými sdruženími, na jehož činnosti se však žalobkyně nepodílela. Vycházeje ze shora představeného judikatorního rámce k otázce volného hodnocení důkazů, soud neshledal, že by žalovaný v daném směru jakkoli vybočil z pravidel vyvěrajících ze zásady volného hodnocení důkazů. Soud v této souvislosti nepřehlédl, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí zohlednil, že žalobkyně byla v rámci prováděných činností v „kontaktu“ s dozorujícím státním zástupcem, a rovněž i ve styku s občanskými sdruženími a dalšími subjekty, aniž by však tyto okolnosti měly podle žalovaného vliv na zařazení žalobkyně do té či oné tarifní třídy, resp. aniž by tyto okolnosti mohly bez dalšího vyústit v podřazení činností žalobkyně pod činnosti dle bodu 9. 2 Přílohy č. 1.3 nařízení vlády o katalogu činností. Žalovanému přitom nelze vyčítat, pokud vedle výše uvedeného současně konstatoval, že žalobkyně nebyla na základě vyjádření nadřízené žalobkyně členem poradního orgánu pro styk s občanskými sdruženími, což žalobkyně ostatně v rámci své žalobní argumentace rovněž nečinila sporným, když v žalobě bez dalšího namítla, že toto tvrzení nadřízené žalobkyně považoval žalovaný za věrohodné, protože „*postup při styku s jinými orgány a subjekty odpovídá zvyklostem i na jiných útvarech policie*“. Soud přitom zdůrazňuje, že sama žalobkyně tedy tento výrok nadřízené žalobkyně jakkoliv nezpochybňovala, nečinila tudíž sporným, že by například členkou takového poradního orgánu úřadu nebyla, tudíž že by byl takový výrok nadřízené žalobkyně nepravdivý, či zavádějící, a z jakých důvodů. Podle přesvědčení soudu tak žalovaný nebyl za dané situace povinen přistupovat k vyhodnocení konfliktních tvrzení. Žalobkyně tak v tomto směru toliko polemizovala s dílčím závěrem žalovaného, jenž byl

z pohledu soudu pro meritorní posouzení věci zástupný, nepodstatný a v zásadě jen uměle vytvářený. Soud tedy v návaznosti na takto žalobkyní formulovanou žalobní námitku uzavírá, že se s ní neztotožňuje a Napadené rozhodnutí vnímá jako argumentačně vhodně semknuté, s vnitřně udržitelnými vazbami mezi hodnocenými důkazy a s logicky návazně a přesvědčivě učiněnými závěry, které se následně bez jakýchkoliv excesů promítly do výroku Napadeného rozhodnutí.

70. V relaci k dalšímu souboru námitek, v nichž žalobkyně kritizovala způsob vyhodnocení svědecké výpovědi Mgr. G., bývalého nadřízeného žalobkyně, soud odkazuje na dříve vyložené závěry a uzavírá, že ani tento soubor námitek žalobkyně neshledal opodstatněným. Žalovaný dle přesvědčení soudu dostal požadavkům kladeným právním a navazujícím judikatorním rámcem na proces hodnocení důkazů. Z pravidel vyplývajících ze zásady volného hodnocení důkazů nijak nevybočil. Žalovaný dle soudu správně akcentoval, že zatímco výpověď nadřízené žalobkyně byla konzistentní, u výpovědi Mgr. G. docházelo s plynutím času k dílčím posunům v jeho sděleních. Z konkretizace nejnáročnějších činností provedené svědkem Mgr. G. přitom vyplynulo, že do takové skupiny měla spadat činnost žalobkyně v rámci zpracovávání případů tzv. měnové reformy. Žalovaný se se závěrem plynoucím z výpovědi bývalého nadřízeného žalobkyně ze dne 30. 1. 2017 neztotožnil, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jej konfrontoval s dalšími důkazními materiály v projednávané věci, které nasvědčovaly závěru, že předmětná policejní činnost žalobkyně nespadala do kategorie těch nejnáročnějších, přičemž věrohodnost, jakož i přesvědčivost tohoto závěru podložil rozsáhlou komparací s ještě složitějšími (čili nejnáročnějšími) policejními činnostmi vykonávanými samotným Mgr. G., jenž byl z téhož důvodu zařazen v 9. tarifní třídě. Žalobkyně přitom ve svých žalobních námitkách tyto relevantní aspekty hodnocení ponechala stranou a omezila se bez další nosné argumentace jen na konstatování, že žalovaný tuto svědeckou výpověď zhodnotil neobjektivně a dehonestujícím způsobem, když uvedl, že Mgr. G. nebyl schopen posoudit výkon nejnáročnějších činností pro absenující znalost jiných útvarů s celostátní působností. Jakkoli si lze jistě představit, že tento závěr žalovaného mohl být v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobněji a s větší empatií rozveden, neshledal jej soud z pohledu celkového hodnocení a dokreslení podstatných charakteristik osoby svědka nedostatečným a vybočujícím z pravidel volného hodnocení důkazů. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí řádně srovnal činnosti prováděné žalobkyní, Mgr. G. a Mgr. T., a to včetně porovnání aspektů týkajících se případů tzv. měnové reformy, přičemž vyložil, z jakých důvodů se k závěrům plynoucím z výpovědi Mgr. G. nepřiklonil.
71. Soud přitom žalobkyni nepřisvědčil ani v závěru o „zavádějícím“ charakteru tvrzení žalovaného odvozeného od vyjádření nadřízené žalobkyně, že se žalobkyně zabývala výhradně jednotlivými excesy vykonavatelů státní moci vůči osobám, které s peněžní reformou projevily veřejný nesouhlas, např. účastí na demonstracích. Soud v naposledy uvedené souvislosti především upozorňuje, že sama žalobkyně toto tvrzení nerozporovala, když v žalobě, v zásadě v souladu s tvrzením žalovaného v Napadeném rozhodnutí opřeným o vyjádření nadřízené žalobkyně, uvedla, že jejím úkolem nebylo „*historicko-politické zhodnocení měnové reformy*“, nýbrž právě řešení excesů, čili konkrétních trestných činů jednotlivých osob. Zdejší soud tak ani v tomto případě neshledal žádný konfrontační potenciál mezi tím, co v projednávané věci tvrdil v Napadeném rozhodnutí žalovaný a na druhé straně sama žalobkyně, když se obě strany sporu v zásadě shodly na tom, že žalobkyně v rozhodném období řešila excesy jednotlivých vykonavatelů státní moci, které měly povahu trestného činu, a nikoliv jinými aspekty událostí měnové reformy. Naopak za podstatné v nyní projednávané věci soud považuje samotné hodnocení žalovaného ohledně náročnosti policejní činnosti, kterou v rámci svého zařazení v letech 2007 – 2008 vykonávala ve služebním poměru žalobkyně. S touto otázkou se žalovaný v Napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval a podrobně odůvodnil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru, že žalobkyně policejní činnosti nejnáročnější povahy nevykonávala. Soud přitom v tomto ohledu

neidentifikoval v postupu žalovaného žádné vady, pro které by bylo třeba Napadené rozhodnutí zrušit.

72. Konečně žalobkyně namítala, že žalovaný v rozporu s § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru rozdílně vyhodnotil zcela totožné podmínky vyšetřování v případě jejího kolegy Mgr. T.
73. Z ustanovení § 77 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru vyplývá, že *„(v) e služebním poměru je zakázána přímá i nepřímá diskriminace z důvodů pohlaví, sexuální orientace, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného smýšlení, členství v odborových organizacích a jiných sdruženích, majetku, rodu, rasy, barvy pleti, národnosti, etnického nebo sociálního původu, věku, těhotenství a mateřství, manželského a rodinného stavu, povinností k rodině.“*
74. Za přímou diskriminaci se přitom podle § 77 odst. 3 zákona o služebním poměru považuje jednání, v jehož důsledku bylo, je nebo by mohlo být z důvodu uvedeného v odstavci 2 s příslušníkem zacházeno nevýhodněji než s jiným příslušníkem ve srovnatelné situaci a za nepřímou diskriminaci se pak podle § 77 odst. 4 zákona o služebním poměru se pro účely tohoto zákona považuje zdánlivě nediskriminační jednání, které znevýhodňuje příslušníka vůči jinému na základě důvodů uvedených v odstavci 2.
75. Za diskriminaci se ovšem ve smyslu § 77 odst. 7 zákona o služebním poměru nepovažuje postup, kdy bezpečnostní sbor prokáže věcný důvod spočívající v předpokladech nebo požadavcích na výkon služby, které jsou pro výkon této služby nezbytné, nebo zvláštní povaze služby, kterou má příslušník vykonávat; účel sledovaný takovou výjimkou musí být oprávněný a požadavek přiměřený.
76. Z ustanovení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru se podává, že *„(b)ezpečnostní sbor je při vytváření podmínek výkonu služby povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty. Za nerovné zacházení se nepovažuje postup podle odstavce 7.“*
77. Ustanovení § 77 odst. 9 zákona o služebním poměru stanoví, že *„(d)ojde-li ve služebním poměru k porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře, má příslušník právo domáhat se u soudu, aby bylo upuštěno od tohoto porušování, aby byly odstraněny jeho následky a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění, toto právo má příslušník i v případě, že jeho služební poměr již skončil. Výši náhrady určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo.“*
78. Ustanovení § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru stanoví, že *„(s)kutečnosti tvrzené o tom, že účastník byl přímo nebo nepřímo diskriminován na základě svého pohlaví, národnosti nebo rasy, má služební funkcionář za prokázané, pokud v řízení nevyšel najevo opak.“*
79. Soud k takto vznesené poslední žalobní námitce opětovně připomíná shora akcentovaná východiska související s významem dispoziční zásady přísně ovládající tento typ soudního řízení správního, a konstatuje, je to žalobkyně, kdo v tomto typu soudního řízení konstrukcí žalobních námitek ovlivňuje rozsah soudního přezkumu. Soud nesmí nahrazovat její projev vůle a vyhledávat na jejím místě vady Napadeného rozhodnutí. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci jeho advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78). Se zřetelem k tomu, že žalobkyně v rámci těchto žalobních námitek neprezentovala dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů žalovaného, nebylo úlohou soudu hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. I proto mohl soud v míře odpovídající míře obecnosti uplatněné žalobní námitky pouze konstatovat, že v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by žalovaný při zařazování žalobkyně, resp. Mgr. T., uplatňoval nerovný přístup.

80. Soud podotýká, že pohled ustálené judikatorní praxe ohledně zákazu diskriminace je zjevně patrný například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, čj. 6 Ads 62/2003 - 31, z něhož plyne, že „(z)ákaz diskriminace je obvykle interpretován z dvojího pohledu – jednak je dán požadavkem vyloučení libovůle v postupu zákonodárce při odlišování skupin subjektů a jejich práv, druhým je pak dán požadavkem akceptovatelnosti hledisek odlišování. Z postulátu rovnosti nevyplyvá obecně požadavek rovnosti každého s každým, plyne z něj požadavek, aby právo bezdůvodně nezvýhodňovalo a nezvýhodňovalo jedny před druhými. K porušení těchto principů pak dojde tehdy, pokud se s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatnění rozdílný přístup. Jestliže zákonodárce zvolí určitý přístup, musí tedy být založen na objektivních a rozumných důvodech a mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení musí existovat vztah přiměřenosti... Takovéto chápání zákazu diskriminace lze sledovat jak v uvažování Ústavního soudu (pl. ÚS 16/93, Pl. ÚS 36/93, Pl. ÚS 5/95, Pl. ÚS 33/96), tak institucí povolaných hodnotit dodržování mezinárodněprávních závazků, jakým je např. Výbor OSN pro lidská práva. Obdobně je definice diskriminace podávána i v judikatuře Soudního dvora ES (srov. např. rozhodnutí ve věcech C - 411/96, Margaret Boyle a spol. v. Equal Opportunities Commission, odst. 39, C - 279/93, Finanzamt Köln - Altstadt v. Roland Schumacker, odst. 30).“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, čj. 5 A 31/2001 - 56, „(d)iskriminace znamená znevýhodnění určitého jedince nebo skupiny z důvodů pohlaví, náboženských, rasových, příslušnosti k jiné sociální skupině apod. Rozdílné zacházení je potom považováno za diskriminační, pokud postrádá objektivní a rozumné zdůvodnění, tj. pokud nesleduje legitimní účel nebo není dán vztah přiměřenosti mezi použitými prostředky a sledovaným účelem, což souvisí s principem rovnosti. Ostatně otázkami rovnosti před zákonem se zabýval již Ústavní soud ČSFR (nález publikovaný pod č. 11/1992 Sbírky nálezů Ústavního soudu ČSFR), který vyložil, že rovnost není kategorií abstraktní. Z tohoto principu neplyne, že by každému musely být automaticky přiznávány stejné nároky. Je věcí státu, aby v zájmu zajištění svých funkcí rozhodl, že diferencovatelným a také diferencovaným skupinám poskytne diferencované výhody“.
81. Soud zároveň připomíná, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 4 Ads 40/2011 - 78, s relevancí pro projednávanou věc přilehavě uzavřel, že „(p)odstata diskriminace spočívá v jiných skutečnostech, než je „prosté“ udělení služebního hodnocení s určitým výsledkem. Stěžovatel přitom neuvedl žádnou konkrétní skutečnost - diskriminační znak (kupř. věk, sexuální orientace, barva pleti, apod.) – ohledně níž mělo k jeho údajné diskriminaci dojít. Navíc, jak vyplývá z obsahu § 77 odst. 9 služebního zákona, oblast diskriminace a její možné následky řeší civilní soudy a nikoliv soudy působící ve správním soudnictví. Z toho důvodu je tato námitka nedůvodná.“
82. Soud v návaznosti na právě uvedené konstatuje, že žalobkyně především v žalobě nikterak netvrdila, že by byla diskriminována z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, sexuální orientace, víry a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, rodu, manželského a rodinného stavu atp., popř. z dalších zákonných důvodů, a ani neuvedla v čem jiném sama spatřovala „hrubé porušení“ jí citovaného ustanovení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, a to zvláště se zřetelem k ustanovení § 77 odst. 7 zákona o služebním poměru, které rovněž pro účely § 77 odst. 8 tohoto zákona vylučovalo diskriminaci příslušníků policie tam, kde bezpečnostní sbor prokáže věcný důvod spočívající v předpokladech nebo požadavcích na výkon služby. O nerovném přístupu žalovaného nebylo možno na půdorysu shora představených judikatorních parametrů hovořit ani tam, kde mezi příslušníky nebylo neodůvodněné nerovnosti. Právě v projednávaném případě bylo dle názoru soudu evidentní, že zařazení příslušníka nebo příslušnice do nejvyšší, 9. tarifní třídy bylo podmíněno splněním podmínky nejnáročnějších činností, jejichž výkon se na služebním místě vyžadoval. Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na výše již vícekrát opakovaný závěr, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí provedl přímé srovnání náročnosti policejních činností vykonávaných žalobkyní a Mgr. T., přičemž mezi oběma náplněmi pracovní činnosti odhalil z objektivního úhlu pohledu významné rozdíly, spočívající ve vyšší složitosti části služební agendy, již se věnoval Mgr. T., na rozdíl od těch policejních činností, které v tutéž dobu prováděla žalobkyně. Soud tedy z obsahu správního spisu nedovodil, že bylo cílem žalobkyni bezdůvodně znevýhodňovat, nenalezl ani žádného náznaku

neodůvodněně výhodnějšího jednání s Mgr. T. Žalovaný dle stanoviska soudu zákonem o služebním poměru stanovenému požadavku na rovné zacházení ohledně odměňování dostál, když v případě nerovných, čili diferencovaných, požadavků na výkon policejní činnosti u žalobkyně a Mgr. T. zvolil odlišné zařazení Mgr. T. do vyšší tarifní třídy za situace, kdy se Mgr. T. na rozdíl od žalobkyně zabýval nejnáročnější policejní agendou. Soud tedy ani v daném směru neshledal v postupu žalovaného vadu, jež by mohla mít vliv na zákonnost Napadeného rozhodnutí. Pro úplnost soud podotýká, že pokud žalobkyně v žalobě (resp. ani v průběhu předcházejícího správního řízení) netvrdila, že by byla diskriminována z důvodu pohlaví, rasy nebo národnosti, nemohly být v projednávané věci naplněny ani podmínky pro aplikaci § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru. Ze všech těchto důvodů tedy soud odmítl i poslední žalobní námitku jako nedůvodnou

83. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
84. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie."

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu